

De leraarskamer

Sportdag

6u05. Mijn wekker gaat af, maar ik heb het rinkelende geluid niet nodig om me uit mijn dromen te halen. Ik lig al een half uur wakker door de kletterende regen op de ramen. Het giet. En da's nog lichtjes uitgedrukt. Mijn juffenbrein schiet alle kanten uit, want vandaag gaan wij met de derde- en vierdeklassers op sportdag ... met de fiets ...

Het wordt een ochtend van berichtjes sturen, telefoontjes naar mijn collega en directie. We hopen stiekem dat de gemeente, die de sportdag organiseert, zelf met een beslissing komt. Maar het blijft wachten op een telefoontje. Uiteindelijk hakken we de knoop zelf door: we gaan slechts een halve dag. Het dagdeel waar we binnen kunnen sporten, verloopt zoals gepland. De buitenactiviteiten worden geschrappt.

Hierdoor veranderen natuurlijk ook de uren waarop ik had afgesproken met de fietsbegeleiders. Na een paar berichtjes over en weer besef ik dat ik twee begeleiders minder heb. En dat is veel te weinig voor een groep van zevenenveertig waarbij heel wat kinderen nog nooit in groep fietsten. Snel een oproepje plaatsen via de klaspagina op Facebook. Gelukkig zijn de ouders heel begripvol en zijn er meteen een aantal sportieve kandidaten. Ik slaak een zucht.

Tussen al dat geregeld in probeer ik onze twee dochters ook klaar te stomen voor de dag.

Manlief moet vandaag vroeger vertrekken, je zal het nooit anders zien. Net als ik eindelijk kan vertrekken, zie ik dat mijn fietsband plat staat. Ik raak helemaal in paniek. De oudste belt snel naar mijn collega om te zeggen dat we iets later zullen zijn. Ondertussen pomp ik mijn banden op met tranen in de ogen. Wat een k*tdag!

Het giet gelukkig niet meer. Maar door de miezerregen fietsen met een kleuter die nog wat moe is en dat terwijl je op tijd moet zijn ... Het is niet echt een verbetering voor mijn stressniveau. In mijn hoofd blijft het malen. Wanneer vertrekken we precies? Wat met kinderen die te nat zullen zijn van het fietsen en geen reservekledij bij hebben? Welke zinvolle, toch leuke activiteiten kan ik deze namiddag aanbieden aan mijn zevenentwintig bengels? Ik arriveer helemaal opgefokt aan de schoolpoort, waar ondertussen al wat ouders samengetroeft zijn. Ik zie mijn collega zwaaien, terwijl ze luid roept: 'We hebben een bus!'

TEKST
Juf Drieke

BEELD
j'adobe